opusdei.org

Evangeli del diumenge de la III setmana d'Advent: no soc digne ni de deslligar-li les corretges de les sandàlies

Evangeli i comentari del tercer diumenge d'Advent (B). “El qui ve després de mi, i jo no soc digne ni de deslligar-li les corretges de les sandàlies”. Sens dubte una actitud humil i una disposició de servei als altres ens acosten als misteris de Nadal.

Evangeli (*Jn* 1, 6-8. 19-28)

Déu envià un home que es deia Joan. Vingué com a testimoni a donar testimoni de la llum, perquè per ell tothom cregués. Ell no era la llum, venia solament a donar-ne testimoni.

Aquest és el testimoni que Joan va donar quan els jueus li enviaren sacerdots i levites des de Jerusalem a interrogar-lo. Li preguntaren:

—Qui ets, tu?

Ell no es va negar a respondre i confessà clarament:

—Jo no soc el Messies.

Ells li preguntaren:

—Qui ets, doncs? Elies?

Els respon:

—No el soc.

—Ets el Profeta?

Respongué:

—No.

Llavors li digueren:

—Doncs qui ets, tu? Què hem de respondre als qui ens han enviat? Què dius de tu mateix?

Ell va declarar:

—Soc *la veu d'un que crida en el desert: Adreceu el camí del Senyor*. Així ho va dir el profeta Isaïes.

Alguns dels enviats, que eren dels fariseus, li van fer aquesta altra pregunta:

—Per què bateges, doncs, si no ets el Messies, ni Elies, ni el Profeta?

Joan els respongué:

—Jo batejo només amb aigua; però enmig vostre hi ha el qui vosaltres no coneixeu, el qui ve després de mi, i jo no soc digne ni de deslligar-li les corretges de les sandàlies.

Això va passar a Betània, a l'altra banda del Jordà, on Joan batejava.

Comentari

L'evangeli del tercer diumenge d'Advent ens narra el testimoni que Joan Baptista va donar als sacerdots i levites enviats des de Jerusalem. En temps de Jesús hi havia una forta expectació messiànica generalitzada, fins al punt que, com descriu l'historiador Flavi Josep, bastants personatges es proclamaven a si mateixos el messies promès per Déu per alliberar el poble. Devia ser tan gran la fama de santedat del Baptista, que les autoritats religioses

volgueren preguntar-li directament per la seva identitat i activitat.

L'evangelista ja ens ha aclarit en el seu pròleg qui és Joan perquè entenguem l'escena del seu testimoni: era “un home enviat per Déu” que “va venir com a testimoni, per donar testimoni de la llum, perquè tots creguessin”. Darrere les preguntes que les autoritats fan a Joan —“tu qui ets?”; “ets tu Elies?”; “ets tu el Profeta?”—, s'entreveuen alguns corrents religiosos d'aleshores, entre els quals hi havia la creença que Elies arribaria just abans de l'adveniment del messies, així com es creia en l'arribada d'un altre profeta precursor i d'identitat indeterminada. Jesús aclarirà més tard els seus deixebles que en realitat Joan podia ser identificat amb Elies (cf. *Mt* 17, 12).

En qualsevol cas, i malgrat el seu prestigi, sant Joan atura

immediatament qualsevol intent d'exalçar la persona o qualsevol ombra de protagonisme. El Baptista predicava així amb el seu exemple la humil disposició interior que exigia a la gent i que continua sent un reclam actual per a nosaltres. Com expressava sant Josepmaria, “falta, sens dubte, un nou canvi, una lleialtat més plena, una humilitat més profunda, talment que, en decréixer el nostre egoisme, creixi Crist en nosaltres, ja que *illum oportet crescere, me autem minui*, cal que Ell creixi i que jo minvi” [1].

A propòsit d'aquest temps d'Advent i de l'evangeli d'avui cal esmentar l'antic costum dels emperadors de Roma de realitzar *advents*, és a dir, arribades triomfals a l'urbs, amb tot un seguici de servents, l'exèrcit i fins i tot una desfilada d'enemics derrotats. L'arribada de l'emperador esdevenia símbol de victòria i grandesa. En canvi, l'*advent* del

Senyor a Betlem va ser discret i senzill, com ho va ser quan va aparèixer a la vora del Jordà, o a lloms d'un ruc a Jerusalem.

Aquesta mateixa arribada discreta es produeix ara a l'eucaristia, a la tasca diària i a les necessitats dels altres. Davant d'aquests successius *advents* del Senyor, correm el risc d'engrandir-nos nosaltres, sense deixar-li espai en els nostres horaris i interessos. I el temps litúrgic de l'Advent ens convida, per mitjà de la veu de Joan que clama al desert, a una nova conversió i una exigent preparació per a la vinguda del Senyor.

Alhora, la litúrgia ens recorda que aquest deixar créixer Crist no ens apoca ni ens entristeix, sinó tot al contrari, igual que li va passar al Baptista, que es va omplir d'alegria quan va veure arribar al Messies. Com recordava Benet XVI, “la litúrgia

d'aquest diumenge, anomenat *Gaudete*, ens convida a l'alegria, a una vigilància no trista, sinó joiosa. (...) La veritable alegria no és un simple estat d'ànim passatger, ni una cosa que s'aconsegueix amb el propi esforç, sinó que és un do, neix de la trobada amb la persona viva de Jesús, de fer-li espai en nosaltres, d'acollir l'Esperit Sant que guia la nostra vida. (...) En aquest temps d'Advent reforcem la certesa que el Senyor ha vingut enmig nostre i contínuament renova la seva presència de consolació, amor i alegria. Encomanem el nostre camí a la Verge Immaculada, l'esperit de la qual es va omplir de joia en Déu Salvador. Que ella guiï el nostre cor en l'espera joiosa de la vinguda de Jesús, una espera plena de pregària i de bones obres”[2].

[1] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 58

[2] Benet XVI, Àngelus, 11 de desembre de 2011.

Pablo M. Edo // Benjamin Hubert Getty images

pdf | document generat automàticament des de https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-tercer-diumenge-dadvent-no-soc-digne-ni-de-deslligar-li-les-corretges-de-les-sandalies/ (06/02/2026)